

Sk 2,37-43;46-47; Sk 4,5-12

Milé sestry a milí bratři, vážení hosté, moji milí karlovarští a chodovští, děkuji Pánu Bohu za možnost slavit spolu s vámi 70.výročí založení zdejšího sboru. Má milá žena to už nestihla, i když věřím, že se raduje spolu s námi jako jedna z nás. A děkuji také vám, že jste mne pozvali.

Před deseti lety jsem vám dal nahlédnout, co to znamená 60 let člověka na sobě samém. Letos činím totéž, prohlédněte si mne, co je to 70! Jestli před deseti lety jsem byl rozjařen, teď už to nevnímám jako tak dobrý vtíp. Vždyť v žalmu čteme: **„Počet našich let je sedmdesát roků, jsme-li při síle, pak osmdesát, a mohou se pyšnit leda trápením a ničemnostmi.“** (Ž 90,10) Tolik tedy Písmo, které ovšem tehdy zřejmě nebralo v úvahu onu léčivost karlovarských pramenů a zdejšího vzduchu.

Jestli snad člověk v tomto věku chřadne, potom společenství Božího lidu, sbor, se teprve zahřívá a dostává se do té správné formy. Je důvod za to děkovat, když se díváme zpět a kupředu.

Rád bych se trochu zaměřil oběma směry. V prvním čtení jsme slyšeli, jak židé budovali chrám po návratu ze zajetí a jak jej posvětili a jak jej, řekl bych, institucionalizovali. Protože všechno, co má mít nějaké trvání, musí být nejprve postaveno a založeno na pevných základech.

Už v 16.století zde v kraji žili evangelíci, stejně jako později. V 19.století si postavili kostel, který ovšem po 2.světové válce, kdy byla přetržena národnostní i náboženská kontinuita v kraji, připadl církvi československé husitské.

Brzy po válce se tu ovšem objevují také čeští evangelíci, vesměs přistěhovalci (podobně jako tehdy v Jeruzalémě) – třeba z jižních Čech, z Moravy, Slovenska, Maďarska, ale také ze Slezska a z Volyně a všichni hledají nový domov. A touží mít svůj vlastní sbor.

Farář Miřejovský vzpomíná ve svých pamětech na to, jak mladičtí bratři Kovářové běhali s cihlami až do podkroví a zase dolů. Pomáhali budovat Boží dům v tomto městě. O pár let později o nich pověděl bratr farář Sečkař, že jednou se stanou sloupy sboru.

Ale zdaleka to není jenom o nich, protože i řada z vás i v předchozích generacích se dala do práce.

Ustanovily se instituce, ale jak je naplnit? Sestry a bratři, církev je společenstvím lidu, který je neustále v pohybu, který neustále putuje ke zdroji společné naděje, ke Kristu.

A o tom nám svědčí mimo jiné zase ty dva čtené úryvky z Nového zákona, ze Skutků apoštolských.

Instituci je třeba naplnit obsahem. Církev je institucí par excellence, neboť je tělem Kristovým ve světě, svědčícím o jeho stálé přítomnosti v Duchu svatém. Obsahem její existence je především slovo Boží, které se v ní hlásá. To slovo přetváří jednotlivce i celá společenství.

Víra pochází ze slyšení, říká Písmo. A to platí i pro tuto zvláštní dobu kovidovou a postkovidovou, kdy klasické slyšení v kostelích nahradily nejrůznější moderní technické platformy či jinde alespoň papír.

Slovo Boží nicméně pořád hlásají apoštolové, a to v té době biblické i v kterékoli době pozdější. Bylo tomu tak i ve zdejším sboru a každý z vás si na některého z nich vzpomenete.

Jak to bylo v prvotní církvi? **„Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi a ostatním apoštolům: „Co máme dělat, bratři?“**

Petr jim odpověděl: „Obrat'te se a každý z vás at' přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a dostanete dar Ducha svatého.“

A to platí stále. Boží slovo opravdu přitahuje, je-li přijímáno srdci otevřenými pro Ducha svatého. A tak lidí přibývalo, přibývalo křtů a přibývalo i naděje. O nich se říká, že **„vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli pospolu, lámali chléb a modlili se.“**

Takto vzniká sbor. Jádro se rozšiřuje, zvětšuje, nabývá, sílí v něm modlitba, ale i společenství. Vytváří se zvláštní prostředí lásky a vzájemného pochopení, boří se příkopy a hradby a najednou všichni jsou sestry a bratři, i když, pravda, v intelektuálním městském sboru někdy kasty déle přežívají. Ale to Pán Ježíš mít nechce, takže povolává nové apoštoly, kteří se snaží je bořit. A všechno se nějak daří, roste, kvete a dějí se zázraky.

Tady bychom dlouze mohli vyprávět, co jsou to ty zázraky, co jsou to ta znamení. Ale mám na mysli zejména zázraky všedního dne, zázraky porozumění, pomoci, znamení lásky. Jsou zázraky tkvící už v pohledu, v podání ruky, ve společné práci pro společenství, ve vzájemném porozumění.

Jsem plný vděčnosti za to, že se lidé scházejí a chtějí setkávat. Věřím pevně, že si nezvykli tolik na internetové bohoslužby, ale že chtějí být pospolu. Mám tyhle zkušenosti z Budějovic a jsem přesvědčen, že ani karlovarským nebo chodovským nebude stačit papír, bude-li možné se setkat živě. Setkávání kolem Slova je velikým darem, stejně jako setkávání kolem jednoho stolu u Večeře Páně. A také společenství u modlitby je nesmírně důležité. Vždyť jsme četli: **„Každého dne pobývali vzorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.“**

To je ten pozitivní, vnitřní pohled na nově se utvářející společenství sboru a církve. Všem je dobře a navzájem se milují.

Ale pak jsem četl v druhém úryvku ze Skutků, že ne všechno, co se dělo ve sboru, včetně uzdravování nemocí těla i ducha, bylo příjemné těm, kdo byli vně společenství, tedy vrchnosti. My bychom možná dnes řekli vládě, před pár lety dokonce straně a vládě.

A čteme, že se sešel velký tribunál židovských starších, jakýsi soud, aby zjednal pořádek. Petr a Jan byli před ně předvedeni, aby se vyjádřili, v čem, z jaké moci a v jaké síle konají ti noví křesťané své dílo. Není totiž vůbec rozhodující, že se tehdy soustředili na jedno konkrétní uzdravení. Církev přece uzdravuje všelijaké karamboly života.

Oba apoštolé se měli zpovídat. A Petr, který býval za Ježíšova života věrným, ale trochu zemitějším člověkem, je náhle naplněn Duchem svatým, a nebojácně a neohroženě poukazuje na zdroj síly nového společenství. Poukazuje na Ježíše Krista, židy zatracovaného a umlčeného, a ukazuje, že tahle moc se umlčet nedá. Ježíš žije a vede. Ten, kterého židé zavrhli, protože se jim nehodil do jejich představ, se stává základem nové doby, nového času, času naděje a moci Ducha svatého. To on se stal kamenem úhelným, na něm bylo postaveno nové společenství, upřímně z něj žijící a v jeho moci působící v tomto světě. Církev Kristova se stává jeho viditelným tělem ve světě. Říkám-li viditelným, pak myslím viditelným všem, nejen těm domácím víry. Jedněm je povzbuzením, druhým může být kamenem úrazu.

Milé sestry a milí bratři, proč jsem zvolil tak popisný text pro dnešní sváteční chvíli?

Nějak jsem potřeboval vám i sám sobě ujasnit postavení sboru Českobratrské církve evangelické v Karlových Varech, tomto světovém městě lázeňství, kde hned proti němu se pyšně tyčí ten slavný hotel Thermal, před nímž se v normálním čase konají všechny ceremonie a mítinky, pro které je Zeyerova ulice malá a krátká?

Inu, zřejmě proto, aby se ukázala Boží moc, která působí i navzdory. Vždyť byly doby, kdy měl být sbor přemístěn či vymístěn někam na okraj, kde by nebyl na očích různým sekretariátům v ulici, aby přes vodu nerušil činovníky nedělním zpěvem apod. Mocí jména Pána Ježíše, toho ukřižovaného, a přesto živého se to stalo. Jak se raduji, že sdělovací prostředky, když ukazují dění před Thermalem, snímají náš sbor s obnoveným nápisem.

Máme před očima sedmdesát let, jeden lidský život, kdy se tu vystřídala řada farářů, každý tu byl jinak dlouho, ale každý něco sboru vtiskl. A byl i takový, který tu sice směl bydlet, ale nesměl kázat. A tu Pán v Duchu svatém vzbudil nové pracovníky a pracovnice, kteří, či které, přenesli toto společenství přes rozbouřené vody doby.

A Pán povolával stále nové lidi, nové vyznavače. Pravda, nebyly jich tisíce, ale byli to ti, kteří zůstávali a zůstávají pevní ve víře, že Bůh je láska a každý z nich to ví.

Milé setry a milí bratři, setkáváme se tu dneska jako společenství naděje a jako společenství činné lásky. Myslíme na ty, kdo nás předešli a kdo z Boží milosti směli otisknout svou nepatrnou stopu do chodníku před domem. Pravda, nebyly to ty stopy slávy, jako na velkých festivalech, ale jsou to stopy pokorné služby a milosti.

A nechci zapomenout ani na ty, kteří nás už předešli do věčnosti, včetně těch dvou farářských manželek, které umřely v jednom týdnu.

Setry a bratři, přejí vám všem, ale i tomuto oslavenci, našemu karlovarskému sboru, všechno dobré od toho, který je dárce života, slávy i pokory, ale také věčné naděje.

Pán Bůh kéž se vždy k tomuto společenství přiznává a žehná mu.

Amen